

Džeinė Makbraid

Paremta tikra istorija

„Dary[kite] gera“ (2 Korintiečiams 13:7).

Noriu, kad pažiūrėtum broliuką, – pasakė mama. – „Mudu su tėčiu eisime padėti sergančiam žmogui.“

Šluodama grindis mūsų mažame name pažvelgiau aukštyn ir linktelėjau. Mama buvo Paramos bendrijos prezidentė ir dažnai vykdavo lankyti apylinkės seserų.

„Ačiū tau, Arlin, – pasakė mama ir pabučiavo mane į kaktą. – Džonas miega. Bufete kyla duonos tešla. Prašau, neliesk jos.“

Žiūrėjau pro praviras duris, kaip ji su tėčiu nuvažiuoja vežimu dulkėtu keliu. Jaučiau pasididžiavimą, kad mama manimi pasitiki.

Šluodama virtuvę stabtelėjau pasižiūrėti, kaip kyla tešla. Negalėjau sulaukti, kol mama vakare ją iškeps. Paprastai šviežių duoną valgydavome su namine uogiene. Bet prieš tris mėnesius uogienė baigėsi.

Uogienė! Ta mintis pažadino norą suvalgyti ką nors saldaus. Pasižiūrėjau į aukštai ant lentynos stovintį stiklainį su cukrumi. Žinojau, jog mama jį saugo, kad išvirtų daugiau uogienės.

Bet kuo daugiau galvojau apie cukrų, tuo alkanesnę dariausi. Galiausiai prisistūmiau kėdę prie bufeto ir pasilipau aukščiau. Pirštas vos lietė stiklainį su cukrumi. Patraukiau jį arčiau lentynos krašto. [...]

Ir tada stiklainis nuslydo nuo lentynos! Mėginau jį pagauti, bet jis nukrito ir garsiai tėsėsi tiesiai į tešlos vidurį. Cukrus pasipylė ant tešlos, bufeto ir grindų.

„O, ne!“ – sušukau. Triukšmas pažadino mano mažylį broliuką. Jis ėmė verkti. *Mane* taip pat apėmė noras verkti. Ką pasakys mama apie šią betvarkę?

Saldus atvirumas

SAROS GRAMELSPACHER ILLUSTRACIJOS

Nuraminusi Džoną, iš visų jėgų stengiausi sutvarkyti cukrų. Ištraukiau stiklainį iš tešlos ir nuploviau. Nušlaviau cukrų nuo bufeto ir nuo grindų. Bet niekaip negalėjau jo išimti iš tešlos.

Pamaniau, gal vertėtų padėti stiklainį atgal į lentyną. Gal mama nepastebės, kad jis tuščias? Žinojau, kad tai neteisinga. Todėl pastačiau stiklainį ant stalo ir laukiau, kol mama su tėčiu grįš namo.

Grįžusi namo, mama iš karto pastebėjo cukraus stiklainį.

Giliai įkvėpiau. „Tik norėjau paragauti cukraus, bet numečiau stiklainį nuo lentynos. Bandžiau jį išvalyti, bet nepavyko jo išimti iš tešlos“, – greitai bėriau žodžius žiūrėdama į grindis.

Mama tylėjo.

„Man taip gaila“, – tyliai pasakiau.

Mama atsiduso. „Na ką, spėju, kad duona šį vakarą bus itin saldi“, – pasakė ji. Pažvelgiau aukštyn. Ji šyptelėjo. „Ačiū, kad papasakojai, kas nutiko.“

Kai tą vakarą valgėme persaldytą duoną, mama su tėčiu kalbėjo apie atvirumą.

„Gyvenime visi pridarome klaidų, – pasakė tėtis, – bet kai esame sąžiningi ir stengiamės atgailauti, Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus džiaugiasi. Visada būsime laiminami už atvirumą – net kai iš pradžių bus nelengva.“

Man vis dar buvo liūdna, kad išpyliau cukrų. Žinojau, kad dėl mano klaidos šiemet turėsime mažiau uogienės. Bet buvau laiminga, kad pasakiau tiesą. Tai buvo toks malonus jausmas, kokio nesuteiks joks cukraus kiekis. ●

Autorė gyvena Kolorado valstijoje, JAV.

„Dieviškų įsakymų laikymasis kiekvieną kartą atneša palaiminimus! Nusižengimas dieviškiems įsakymams kiekvieną kartą atima palaiminimus!“

Prezidentas Raselas M. Nelsonas, Tegul jūsų tikėjimas būna matomas, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.